

efter at være bleven rejst skulde løbe ud Sandet, og de Forhold, hvorunder vi arbejder i Øjeblikket, ere jo af den Beskaffenhed, at det forekommer mig, at det ikke gaar an at anstille store Eksperimenter med denne Sag. Det gælder om, forekommer det mig, at samle saa vidt muligt saa stor en Del som muligt af dette høje Tings Medlemmer om en Afgørelse af denne Sag, der dog i nogen Maade, saadan som Sagen nu en Gang foreligger, efter Omstændighederne maa siges at være tilfredsstillende, idet jeg da har det Haab, at en saadan Afgørelse ogsaa skal finde Tilslutning fra det andet Tings Side, idet jeg forudsætter, at man saavel der som her vil have Øjet aabent for, at en lang Strid mellem Tingene om dette Spørgsmaal utvivlsomt maa føre til, at det hele her ikke bliver til noget. Den Bemærkning, som den ærede Ordfører indledede med, at det var blevet sagt, at Forslaget var en Valgmanøvre, staar jo ikke for min Regning, men jeg skal ikke komme ind paa en Omtale deraf, men kun sige, at vi naturligvis alle forudsætte og maa forudsætte, at dette Forslag er fremkommet af de bedste Motiver. Imidlertid tror jeg heller ikke, man skal forsøge paa højtidelig at forsikre, at der slet ikke er nogen anden Tanke, der har spillet ind med ved Forelæggelsen af Lovforslaget; det forekommer mig ikke, at saadant er paa sin Plads — der maa hver enkelt svare for sig, thi det er jo vanskeligt at granske Hjerter og Nyre.

Naar jeg er gaaet med til dette Forslag i denne Skikkelse, har jeg ogsaa haft en anden Grund til at gaa med dertil. Jeg nævnte ved første Behandling, at der var Forslag fremme om en varig Hjælp til de gamle Krigere. Dette Forslag har min Sympati, og jeg har faaet det Indtryk, at en af de største Vanskeligheder, der har stillet sig i Vejen for dette Forslags Fremme — der kan jo i øvrigt have været Vanskeligheder af forskellig Art — har været den, at man ikke har haft tilstrækkeligt Materiale til at bedømme, hvor langt en saadan Understøttelse finansielt vilde række. Jeg har da Grund til at tro, at den Under søgelse, der nu vil finde Sted, hvis det her foreliggende Forslag gaar igennem, vil skaffe Oplysninger til Veje med Hensyn til, hvor store finansielle Virkninger et saadant Forslag om varig Hjælp til de gamle Krigere vilde faa, at man muligvis derpaa ad Aare kunde bygge et saadant Forslag. Det eneste, jeg har været en Smule betænkelig ved, har været Summens Størrelse. Jeg tror nu ikke, som det ærede Medlem,

der sidst talte, at over Halvdelen af de gamle Krigere maa siges at være trængende. Ja, hvad der er smaa Kaar, er naturligvis en Smagssag, og det er meget vanskeligt der at drage en bestemt Grænse. Men naar jeg i de faa Ord, jeg har skrevet i Betænkningen, har anbefalet ikke at sætte Grænsen for dem, der skulde komme i Betragtning ved Uddelingen af denne Jubilæumsgave, for lavt, saa har jeg dog ganske vist ikke forudsat, at man vilde komme saa højt, at over Halvdelen af de nulevende gamle Veteraner kunde komme i Betragtning. Det er overordentlig vanskeligt at sige, hvor mange Personer der rettelig bør tages med, men jeg har hørt den højtærede Minister sige — og forhaabentlig vil han gentage det her — at naar han havde en Sum af 300,000 Kr. til sin Raadighed, saa mente han i alt Fald ubetinget at være paa den sikre Side, og at der ved Hjælp af disse Midler kunde tages et skønsomt Hensyn, og at man i det hele taget kunde være kulant ved Uddelingen af denne Understøttelse. Jeg tvivler om, at det lader sig gøre at opstille nogen bestemt Regel om, hvorledes man skal gaa frem i saa Henseende, og hvor stort Beløbet skulde være. Jeg skal for mit Vedkomme sige, at jeg ikke vilde have nogen Betænknelighed ved at gaa til et større Beløb, hvis det skulde være nødvendigt, for i det hele taget at redde Sagen i Havn, og jeg vil føje til, at naar der blev beholdt det samme Udtryk, som der staar i det nuværende Forslag, at Bemyndigelsen for Ministeriet gælder indtil et vist Beløb — selv om man ogsaa satte det noget højere — vilde der i og for sig ikke være nogen Fare, heller ikke fra deres Standpunkt, der mene, at der ikke maa bruges for mange Penge, da det jo ligger i Ministerens Haand at stoppe op paa det Punkt, hvor han har faaet det, han har Brug for.

Jeg anbefaler Ændringsforslaget, og gør det i Haab om, at dette eller noget lignende maatte blive Resultatet af disse Dages Forhandlinger, saa at vi ikke skulle afstedkomme store Skuffelser i Landet, hvilket vilde være Tilfældet, dersom vi maatte opgive denne Sag, fordi vi ikke kunde enes derom.

Konseilspræsidenten og Finansministeren (Hørring): Jeg kan tiltræde de af det ærede Flertal stillede Ændringsforslag, der jo gaa ud paa at forandre Forslaget paa en saadan Maade, at det nærmer sig det, som jeg tillod mig at pege paa i mine